

PERUSTUSLAKI

Suomen hallitusmuodon laadinta 1917-1919 ja perustuslain ns. kansalliskielet

Vuonna 1917 asetettu perustuslakikomitea halusi kirjata suomen kielen maan ainoaksi viralliseksi kieleksi uuden itsenäisen valtion perustuslakiin. Oikeudenmukaisuuteen ja kohtuuteen pyrkinyt perustuslakikomitea K.J.Ståhlbergin johdolla tekikin kolmeen hallitusmuotoluonnokseensa tuollaisen esityksen. **Lopulliseen, vasta neljanteen** ja hyväksytyyn versioon Ruotsalainen kansanpuolue ja muut ruotsinkieliset tahot saivat **painostuksellaan ja uhkailuillaan vähemmistökieli ruotsin toiseksi "kansalliskieleksi" suomen rinnalle enemmistökielen oikeuksin.** Suomenkielisistä poliitikoista ei ollut enemmistön etujen puolustajiksi.

Ståhlbergin työn tausta ei ollut helppo. Oli juuri käyty verinen sisällissota ja jopa Ruotsin taholta oli sotilaallisen painostuksen uhka. Ruotsi miehitti Ahvenanmaan ja Tornionjoen takana oli uuden kapinan varalta 5000 ruotsalaissotilasta.

Ruotsinkieliset olivat voittaneet sisällissodassa. Heillä oli hallussaan pääosin maan talouselämä, teollisuus, kauppa, maanomistus, kartanot, koulutus yliopistoa myöten, hallintokoneisto ja huomattava koulutuksellinen etumatka. Tuolloin Suomessa ei ollut ainuttakaan suomenkielistä yliopistoa. Ruotsinkielisillä oli vahva yliedustus yhteiskunnan tärkeimmissä eliittiryhmissä. Aateliston hallussa olivat kaikki korkeimmat virkapaikat.

Raha oli ruotsinkielisillä. Sen myötä valta.

=====

TAISTELU SUOMENKIELISESTÄ YLIOPISTOSTA

1920-luvulla kaksi kolmasosaa Helsingin yliopiston professoreista oli ruotsinkielisiä, vaikka opiskelijoista kolme neljäsosaa oli suomenkielisiä. Tämä oli yksi syy, että yksityisten lahjoitusten avulla perustettiin Turkuun suomenkielinen yliopisto 1922. Helsingissä oli 1928 suomenkielisten opiskelijoiden luentolakko, jonka seurauksena suomenkielistä opetusta lisättiin. Vuonna 1932 oli seuraava luentolakko ja ruotsalaisuuden päivänä 1933 suora toiminta käynnistyi nyrkkiappeluina suomenkielisten ja ruotsinkielisten opiskelijoiden välillä. Ruotsinkielisten jäätyä alakynteen, he kävivät hakemassa apuvoimaksi raskaan sarjan nyrkkeilyn Euroopan mestarin **Gunnar Bärlundin**, mutta sekään ei auttanut.

Enemmistö maan ylioppilaista oli ollut suomenkielisiä jo 1890-luvulta alkaen, mistä huolimatta suomen kielen osuus ainoan valtionyliopiston opetuksessa oli pitkään suhteellisen vähäinen. Esimerkiksi lakitieteen tärkeimmät luennot pidettiin ruotsiksi, joka oli

pitkälti myös tenttikirjojen kieli. Professoreiden kielitaito oli useissa tapauksissa sitä luokkaa, ettei suomalaisesta Suomesta saapunut ylioppilas tiennyt itkeä vai nauraa

– Professori U. Hjalmar Granfelt opetti prosessioikeutta ja puhui semmosta suomea, että "meile yks kertta purskahta peehen" ja "me meni metsän ja neki metsässä puun kantapäitä..." Kantapäät olivat kantoja ja purskahta peehen oli pälkähtää päähän. Tällaisella kielellä jaettiin oikeutta

===

RUOTSIN KIELI PAKOLLISEKSI AINEEKSI PERUSKOULUUN VUONNA 1968

Yli 50 vuotta meille on sanottu, että PAKKOruotsi tuli Suomeen RKP:n puh.joht. Jan-Magnus Janssonin ja opetusministeri Johannes Virolaisen lehmänkaupoilla. Janne Väistön väitös (Åbo Akademi 1.9.2017) ”*Ruotsin kieli pakolliseksi aineeksi peruskouluun vuonna 1968*” kertoo ihan muuta.

===

Peruskoulu-uudistus oli yksi vuosisadan tärkeimmistä sisäpoliittisista hankkeista. Kysymys oli uudenlaisen koulun rakentamisesta ja opetuksen järjestämisen periaatteista tässä uudessa koulussa. Kielten opetus asettui tähän yhteyteen.

Joulukuussa vuonna 1967 valtioneuvosto, käytännössä ministeri Oittinen, tiivisti kirjeessään sivistysvaliokunnalle yhden pakollisen kielen edut ja kahden haitallisuuden seuraavasti:

otteita: ”*Englantia olen esittänyt pitkän harkinnan jälkeen pakolliseksi kieleksi siksi, että meidän kai täytyy päästä muiden pohjoismaiden tasolle tässä kohdin ja tulevaisuudessa täytyy yleensä osata hyvin englantia, joka on maailmankieli. Me emme voine elää vain pohjoismaisten yhteyksien varassa.*” (Väistö 2017, 194–195.)

Suomenkielisten oppilaiden kielten opetus tuli järjestää pitäen silmällä oppilaiden tarpeita eikä ruotsinkielisten toiveita tai kielipolitiikan, kulttuuripolitiikan tai ulkopolitiikan tarpeita.

Tämän vuoksi en voi suositella sellaisen koulun luomista, jossa olisi kaksi pakollista oppilaille vierasta kieltä. Tämä olisi varsin monille liian raskasta, se tekisi koulun näille oppilaille ikäväksi ja vastenmieliseksi. Yhtä pakollista kieltä voidaan opettaa kaikille, mutta kahta ei.” (Väistö 2017, 194)

RKP ja sen tukijat eivät voineen hyväksyä tätä ja vaativat myös ruotsia pakolliseksi kieleksi. Tämä tarkoitti kaikkien peruskoululaisten lukujärjestykseen kahta pakollista kieltä.

Tätä varten RKP:n puheenjohtaja Jan-Magnus Jansson vieraili Ruotsin suurlähetystössä 2.1.1967. jossa hän selosti kieliratkaisun tilannetta ja – mikä mielenkiintoista – pyysi lähetystöä tiedottamaan kielikysymyksestä Ruotsin lehdistöä ja ehdotti vaikuttamista Ruotsin lehdistön kautta.

Ruotsin Helsingin lähetystö laati useita raportteja peruskoulun kielikysymyksestä ja pyysi kahteen otteeseen Ruotsin ulkoministeriötä (Utrikesdepartementet, UD) Tukholmassa jakamaan raportit ruotsalaiselle lehdistölle.

Naapurimaan lehdistön hyökkäys kotimaisten lehtien (Helsingin Sanomat sekä Hufvudstadsbladet) avustuksella opetusministeri Oittista vastaan vaikutti siihen, että SDP:n oli käytännössä pakko sivuuttaa Oittinen ministerinimityksessä. Ministeri Oittinen vaihdettiin maalaisliiton (nyk. keskusta) Johannes Virolaiseen, joka teki "likaisen työn".

Kysymys kuuluu: Suomen eduskuntapuolueen puheenjohtaja vie Suomen sisäistä tietoa naapurimaan lähetystöön, ja pyytää naapurimaan lehdistöä vaikuttamaan Suomen sisäisiin asioihin. Onko tämä normaalia kahden itsenäisen valtion välistä toimintaa?

Onko tässä kyse jonkin sortin petoksesta? Jos on, niin pitäisikö 50-vuotinen PAKKOruotsilaki välittömästi kumota? Tulisiko ne, jotka ovat tienneet tästä, eivätkä ole tehneet mitään vääryyden oikaisemiseksi, saattaa vastuuseen?

Väitös on sähköisessä muodossa Doriassa:

<http://www.doria.fi/handle/10024/143256?locale=lfj>.

Lyhennelmä väitöskirjasta löytyy Suomalaisuuden liiton lehdessä Suomen Mieli nro 1–2/2019 Vuoden 1968 peruskoulun kieliratkaisu.

<http://www.kielipolitiikka.net/ysp.php>

=====

VIRKAMIESRUOTSI tuli mukaan vuonna 1978 kaikkiin korkeakoulututkintoihin silloin, kun opetusministerinä oli Kristian Gestrin, jonka puoluekanta oli - yllätys yllätys - RKP.

Virkaruotsin vaatimus on tuhoisin pakkoruotsin seurauksista, koska mitä korkeampi virka, sitä parempaa ruotsin kielen taitoa edellytetään ja mitä ylemmistä viroista on kysymys sitä enemmän ruotsinkielisillä on valtaa pompottaa suomenkielisiä. Virkaruotsilla taataan ruotsinkielisille etulyöntiasema haettaessa valtion tai kaksikielisen kunnan virkaa.

Virkamiesruotsin kokeen säätäminen pakolliseksi osaksi yliopistollista loppututkintoa jäykisti ja yksipuolisti kieltenopiskelua akateemisissa opinnoissa. Pakkoruotsi ei ole varsinainen ongelma vaan seuraus Suomen oudosta kielipolitiikasta. Tietysti ruotsin taito on tarpeellinen maassa, jossa viran saaminen tai korkeakoulututkinnon suorittaminen

edellyttää ruotsin osaamista. Silloinkin, vaikka tuossa virassa ei koskaan tarvittaisi ruotsin kieltä.

Niinpä esimerkiksi virkamiesruotsivaatimukselle ei ole mitään moraalista oikeutusta, mutta virkamiesruotsia ylläpidetään, jotta voidaan keinotekoisesti "perustella" PAKKOruotsia, joka on pelkästään työkalu kielipolitiikan tavoitteiden saavuttamiseksi. Virkamiesruotsi näyttää olevan se viimeinen oljenkorsi, johon "pakkoliike" turvautuu yrittäessään estää kielivapauden.." *Ei voi kokeilla, kun on se virkamiesruotsi kaksikielisessä maassa.....,*"

Heidän pitäisi ymmärtää se, että se ei ole enää nykyaikaa, että joidenkin jonojen ohi mennään pelkästään kieliperusteella.

=====

POHJOISMAINEN KIELISOPIMUS tuli voimaan 1.3.1987. Sen pitäisi helpottaa Pohjoismaiden kansalaisten kieliongelmiä heidän vieraillessaan tai asuessaan toisessa pohjoismaassa. Sopimuksen mukaan pohjoismaan kansalaisen on tarvittaessa voitava käyttää omaa kieltään asioidessaan esimerkiksi sairaan- ja terveydenhoito- tai sosiaali-, työvoima-, vero-, poliisi- ja kouluviranomaisten kanssa sekä tuomioistuimissa. Kyseisen viranomaisen tulee huolehtia tarvittavan tulkki- ja käännöspalvelun järjestämisestä. Sopimusta "sovelletaan" Färsaaria lukuun ottamatta kaikissa Pohjoismaissa.

On pakko ihmetellä suomalaisten poliitikkojen ajatuksenjuoksua tällaisia sopimuksia allekirjoitettaessa, sillä suomenkielisille tämäkin sopimus on lähinnä vain yksi lisävelvoite. Toisinpäin sopimuksella ei käytännössä ole suomenkielisille mitään arvoa tai hyötyä.

=====

AXEL OLOF FREUDENTHAL (1836–1911), oli svekomaani, eli kiihkoruotsalaisuuden kannattaja ja johtohahmo. Hän piti suomenkielisten enemmistöä uhkana ja vaati suomenkielisiä vastaan radikaaleja toimia, kuten *separatismia*. Hänen rotuoppinsa mukaan *rantaruotsalaiset ovat rodullisesti yliverlaisia suomalaisiin nähden; ovat eri rotua*.

Freudenthalin teorioissa kieli, kansallisuus ja rotu olivat yhdistettyinä. Näiden teorioiden äärimmäisissä osissa väitettiin, että ruotsinkieliset ovat rodullisesti yliverlaisia tavalla, joka voidaan rinnastaa sen aikaisiin arjalaisiin rotuoppeihin Euroopassa.

Oppinsa Freudenthal sai Ruotsista, erityisesti rotubiologi Gustaf Retziukselta (1842-1919). Retzius, joka oli mm. Ruotsin tiedeakatemian arvostettu jäsen, opetti germaanien, ts. arjalaisten, olevan maailman herrakansaa ja esimerkiksi suomalaisten "puolimongoleja".

Axel Olof Freudenthal , RKP:n esikuva ja korkein henkinen oppi-isä kirjoitti:

"Ruotsia puhuva sivistynyt luokka kuuluu ruotsalaiseen kansallisuuteen, joka näin ollen oli ollut ja on edelleenkin valtiaskansa."

"Suomalaiset eivät olleet voineet, rotunsa jäsenkansaa kun olivat, luoda ennen ruotsalaisten valloitusta mitään omintakeista kulttuuria"

"Historiasta tiedämme, että niillä kansoilla, jotka kuuluvat turaanilaiseen kansansukuun, ei ole mitään erikoisia luonnonlahjoja itsenäiseen edistymiseen sivistyksen eikä viljelyksen alalla."

"Elleivät suomalaiset ja unkarilaiset olisi jo kehityksensä varhaisessa vaiheessa joutuneet tekemisiin itseään sivistyskykyisempien kansojen kanssa, olisivat ne raakalaisimmat kaikista."

"Ei mikään muu kansa Euroopassa ole osoittanut niin vähän taipumusta itsenäiseen asemaan kansojen joukossa kuin suomalainen ja ylipäänsä koko turaanilainen suku."

"Älyllisessä suhteessa suomalaiset eivät vielä vetäneet vertoja muille kansoille."

"Ruotsalaisen talonpojan mielestä suomalainen ammattiveri on alempi olento, erämaiden pölkypää, joka kaikissa suhteissa on hänestä jäljessä."

KEKKOSEN HUOLI KOULULAISISTA

Suomalaisvähemmistöisissä pitäjissä pyrittiin järjestelmälliseen ruotsalaistamiseen, erityisesti kouluoloissa. Kekkonen kirjoitti vuonna 1931 "Suomalaisessa Suomessa" kitkerän kritiikin:

"Kymmenet, jopa sadat, suomalaiset lapset monissa rannikkokunnissa pakotetaan käymään ruotsalaista koulua ja lasten vanhemmat, jotka haluavat saada lapsilleen suomalaista opetusta, saatetaan sellaisen taloudellisen ja henkisen painostuksen alaiseksi, että tuntuu vaikealta uskoa kuulevansa sitä 20. vuosisadan Suomessa.

Sanotaan, että Suomessa harjoitetaan kielisortoa ja se on totta: ruotsalaiset harjoittavat sitä suomenkielisiä lapsia ja heidän vanhempiaan kohtaan häikäilemättömämmin ja laajemmassa mittakaavassa kuin olisi voitu konsanaan ajatella.

Esimerkki Kekkonen huolehtimasta kielisorrosta saatiin mm. 1930 Alavetelissä. Sinne oli saatu perustettua yksityinen suomalainen kansakoulu. Paikkakuntalainen ruotsinkielinen mies oli saapunut koululle aseensa kanssa uhkailemaan ja pelottelemaan lapsia. Seuraavaksi ovi oli yöaikaan naulattu tiukasti kiinni. Koululaiset ja opettaja eivät antaneet periksi, vaan kulkivat ikkunan kautta kouluunsa. Koululle ei myöskään suosittu myymään ruokatarpeita.

Porvoon maalaiskunnassa sijaitsevassa Tolkkisissa ruotsinkielisten johtama sellutehdas irtisanoi kolme pitkään tehtaassa työskennellyttä työmiestä, koska he kuuluivat yksityisin varoin ylläpidetyn suomenkielisen Tolkkisten-Mustijoen kansakoulun johtokuntaan.

Eivätkä ruotsalaismieliset välitä ihmisten ongelmista, esimerkiksi ylläkuvatuista Etelä-Pohjanmaan suomalaisten koulujen vainoista. Kaikkialla ruotsalaisseuduilla vastustettiin suomalaisia kouluja, joita tarvitsivat alueen suomalaislapset.

Vastaavanlaisia tapauksia sattui Jepualla, Lapinjärvellä, Pietarsaaressa, Pernajassa, Porvoossa ja Tenholassa.

=====

POHJOIS-RUOTSIN LÄNSIPOHJAN SORRETUT SUOMALAISET

Norjan ja Pohjois-Ruotsin suomalaisvähemmistöjä maiden hallitukset ovat sortaneet ja harjoittaneet **assimilaatiopolitiikkaa**. Omakielisiä kouluja ei ole ollut Pohjois-Ruotsin suomalaisilla vuoden 1888 jälkeen ja norjansuomalaisilla ei koskaan. Lisäksi valtiot ovat vaikeuttaneet oman kielen harjoittamista, ottaneet lapsia vanhemmiltaan ruotsalaisperheisiin esimerkiksi kesäksi, kieltäneet oman kielen puhumisen kouluissa (jopa välitunneilla vuoteen 1958 saakka) ja painostaneet omaksumaan valtaväestön kielen. Ruotsin hallitus sorti heitä ja koetti kaikin keinoin ruotsalaistaa näitä.

Ruotsin koululaitos keskittyi lasten ruotsin opetukseen eikä opettanut kunnolla muita aineita. Väestö oli siten melko tietämätöntä ja sivistys oli paljon alempana kuin Suomen puolella. Pohjois-Ruotsin suomalaisväestön alhainen sivistystaso ja suomen kielen lukutaidottomuus vaikuttivat väestöön kielteisesti.

Suomen Kuvalehti kirjoitti asiasta vuonna 1935. Tämä 1930-luvun kirjoitus on ehkä viimeinen kerta kun Suomen Kuvalehti kertoi Länsipohjan suomalaisten sorrosta!

Syksyllä 1923 Suomen ulkoministeri Juho Vennola arvosteli assimilaatiopolitiikkaa, joka kielsi suomenkielisen koulutuksen kokonaan. Myös Santeri Alkio halusi suomenkielistä opetusta vähemmistölle, mutta Ruotsin hallitus esitti näistä vastalauseensa. Suomessa RKP myötäili tiukasti Ruotsin hallitusta eikä puolustanut sorrettua vähemmistöä.

Suomalaiset ylioppilaat Paavo Alkio ja Ilmari Turja matkustivat kesällä 1925 Pohjois-Ruotsin Länsipohjaan tutkiakseen alueen suomalaisvähemmistön tilaa. Heikkohan se oli.

He menivät junalla Tornioon ja sieltä polkupyörillä kylästä kylään. Alueen väestö oli täysin suomalaista, mutta koululaiset eivät osaa lukea suomea, omaa äidinkieltään. Koululaiset laitetaan "putkaan", jos he edes välitunnilla uskaltavat puhua keskenään suomea.

Paavo Alkio ja Ilmari Turja halusivat vähemmistölle suomalaisia kouluja. Maaliskuussa 1926 heidän aloitteestaan Helsingin Yliopiston Ylioppilaskunta pyysi Ruotsin ylioppilaita auttamaan vähemmistön asiaa, mutta nämä kieltäytyivät. Ylioppilaskunta julkaisi kirjeenvaihtonsa ruotsalaisten kanssa keväällä 1930 ranskaksi, mitä Suomen ulkoministeri paheksui. Asia piti salata maailmalta. Esimerkiksi vaikutusvaltaiset poliitikot K N Rantakari (kok) ja sdp:n Väinö Tanner eivät piitanneet vähääkään Pohjois-Ruotsin suomalaisvähemmistön sorrosta ja ihmisoikeuksien loukkauksista. Vaikutusvaltaiset piirit levittivät asiasta valheita tiedotusvälineisiin jo 1920-luvulla.

Pohjois-Ruotsin suomalainen vähemmistö on Euroopan vähemmistöistä varmaankin vaietuin vähemmistö, sillä Suomen media ei käsittele sitä juuri koskaan. Ja sen etnistä vainoamista tietävästi ei koskaan sitten 1930-luvun muutamien lehtikirjoitusten.

Vähemmistön asemaa tutkinut Nils Erik Hansegard käytti kirjassaan ruotsalaistamistyöstä ilmaisua **kulttuurinen kansanmurha** (*culturalgenocide*).

Selite Assimilaatiopolitiikka tähtää vähemmistöjen kulttuuriseen ja/tai kielelliseen liittämiseen ympäröivään enemmistökieleen ja/tai -kulttuuriin. Esimerkiksi lasten laittaminen internaattikouluihin, jossa kaiken tulee tapahtua enemmistökielellä ja oma kieli on kielletty, on assimilaatiopolitiikan keino.

Eikä vähemmistön sorretti asema ole juuri parantunut vielä 2000-luvullakaan.

Lähde: Aira Kemiläinen *Suomalaiset, outo Pohjolan kansa - rotuteoriat ja kansallinen identiteetti* (1993) ja Tapio Tamminen *Kansankodin pimeämpi puoli* (2015).

=====

TALVISOTA SEKÄ JATKOSOTA. 30.11.1939-19.9.1944

Talvisota oli 30. marraskuuta 1939 – 13. maaliskuuta 1940 Suomen ja Neuvostoliiton välillä käyty sota. Neuvostoliitto aloitti talvisodan hyökkäämällä ilman sodanjulistusta, ja sota päättyi 105 päivää myöhemmin. Päättyi Moskovan rauhansopimukseen.

Jatkosota käytiin Suomen ja Neuvostoliiton välillä 25. kesäkuuta 1941 – 19. syyskuuta 1944. Päättyi Moskovan välirauhaan, vahvistettiin Pariisin rauhassa vuonna 1947.

Sodan seurauksena Suomi menetti Neuvostoliitolle 11 prosenttia maa-alueistaan ja toiseksi suurimman kaupunkinsa Viipurin. Rauhanteossa Suomi menetti Karjalankannaksen, Sallan ja Kuusamon itäosien, Suomenlahden ulkosaarten ja Petsamon Neuvostoliitolle. Porkkalan alue vuokrattiin Neuvostoliitolle sotilastukikohdaksi sekä maksettavaksi tuli mittavat sotakorvaukset. Alueilta evakuoitiin noin 430 000 suomalaista (12 % maan väestöstä) muualle Suomeen.

===

POHJOISMAISEN YHTEISTYÖN alkunäytös

Kun Suomi oli talvisodan lopussa luhistumisen partaalla, Ruotsilta pyydettiin apua, josta tämä kieltäytyi.

Suomi pyysi sitten englantilaiselle ja ranskalaiselle avustusretkikunnalle lupaa marssia Suomeen Norjan ja Ruotsin läpi. Norja ja Ruotsi estävät avustusretkikunnan tulon pohjoisosansa halki Suomen avuksi jättäen Suomen kansan aivan yksin stalinistista suurvaltaa vastaan — kohtalokkaalla hetkellä.

Ruotsi kieltäytyi päästämästä joukkoja kulkemaan alueensa kautta ja uhkasi repivänsä rataa jos englantilais-ranskalaiset joukot yrittävät edetä ilman lupaa.

Huomattakoon, että YK:n edeltäjä Kansainliitto oli päätöslauselmassaan kehottanut jäsenmaitaan auttamaan Suomea, peruskirjan mukaan myös kauttakulun sallimisella. 27.2.1940 Ruotsin pääministeri ilmoitti Suomen ulkoministerille Tukholmassa, ettei Ruotsi anna lupaa kauttakulkuun.

Tehtiin myös yritys vielä yhdennellätoista hetkellä tunnustella Ruotsin lopullista asennetta. Ruotsin hallitukselle osoitettiin viimeinen tiedustelu läpikulkuoikeudesta ja siitä, olisiko Ruotsi valmis sodan jälkeen solmimaan Suomen kanssa puolustusliiton. Seuraavana päivänä saapui vastaus. **Läpikulkuoikeuden-pyyntömme torjuttiin ehdottomasti”**

Vastaus vetoomukseen oli kieltävä, kertoo pettynyt Marski. Suomi turvasi ja suojeli Ruotsin miehitykseltä valtavien ponnistuksin ja sotilaittensa verellä, Mannerheim kertoo muistelmissaan.

==

Ruotsi, joka vuosisatoja ryösti Suomea kaikin tavoin, vei 100 000 suomalaista ja tuhansia suomenhevosiä loputtomiin sotiinsa, ryösti tuhansilta suomalaisilta talonpojilta tilat ja hääti heidät perheineen kodeista, joita he olivat sukupolvien ajan raivanneet ja rakentaneet. Sitten kun Suomi hengen hädässään pyysi apua, niin kylmästi ja täysin tunteettomasti kieltäytyi auttamasta.

Että tällainen hieno naapuri meillä.

===

Ruotsin hallitus **julisti** 16.2.1940, ettei Ruotsi auta Suomea säännöllisin joukoin. Ruotsin kuningas antoi hallituksen julkilausumaa tukevan lausunnon 19.2.1940

Tämä oli tietenkin suuri helpotus Venäjälle ja samalla puukonisku Suomen selkään. Jos Ruotsi olisi ollut edes hiljaa, niin siitä olisi ollut apua Suomelle.

Suomen ulkoministeri Väinö Tanner sanoi Ruotsin pääministeri Hanssonille suoraan, että Ruotsin kuninkaan ja hallituksen julistukset maksoivat Suomelle Viipurin ja Sortavalan, sekä että Ruotsin olisi pitänyt vaieta.

On vaikea käsittää, miksi Ruotsin hallitus katsoi välttämättömäksi antaa nämä julkilausumat, jotka sekä sisällykseltään että muodoltaan heikensivät mahdollisuuksiimme saada siedettävä rauha - Moskovassa ne sen sijaan tietenkin herättivät tyytyväisyyttä.

ENSON MENETYS Suomen eduskunnan ulkoasiainvaliokunta päätti hyväksyä kovat rauhanehdot - samaan aikaan Suomen valtuuskunta oli Moskovassa saamaisillaan ehtoihin sen verran lievennystä, että Enson tehtaot olisivat jääneet Suomelle.

Ruotsalainen ”vakooja” pääsi kuitenkin selville eduskunnan kahvilassa siitä, että ulkoasiainvaliokunta oli hyväksynyt rauhanehdot. Ruotsissa julkaistiin tämä tärkeä tieto,

ioten Venäjän ei sitten tarvinnutkaan myöntyä Enson tehtaiden jäämiseen Suomelle. Voidaan tulkita, että ne erittäin arvokkaat ja tärkeät tehtaot menetettiin ruotsalaisten törkeän menettelyn vuoksi.

=====

USA:N MARSHALL-APU Ulkoministeri George Marshall julkaisi kesäkuussa 1947 Euroopan jälleenrakennusohjelman, joka on tunnettu yleisesti myös Marshall-avun tai Marshall-suunnitelman nimellä. Ohjelman perusajatuksena oli avustaa Euroopan maita siinä määrin, että ne saisivat oman tuotantonsa käyntiin. Avustustarkoituksessa annetut rahat piti ensi sijassa käyttää amerikkalaisten tuotteiden ostamiseen.

Toisen maailmansodan jälkeen rauhansopimuksessa Suomi määrättiin maksamaan Neuvostoliitolle sotakorvauksia 300 miljoonaa dollaria. Oli tuolloin valtava summa !!!

Suomi olisi tarvinnut kipeästi taloudellista tukea, mutta ei voinut vastaanottaa marshall-apua Neuvostoliiton pelon vuoksi.

Presidentti Paasikivi kirjoitti päiväkirjaansa »*Tämä on hirmuista! Mitä tästä meidän elämästämme tulee? Mitä aikomuksia venäläisillä on? Arvatenkin saada täällä aikaan samanlainen komento kuin Unkarissa.*»

Samaan aikaan Ruotsi, joka ei edes joutunut maailmansotien osapuoleksi, sai marshall-apua 347 miljoonaa dollaria, siis enemmän kuin Suomi määrättiin maksamaan Neuvostoliitolle sotakorvauksia.

Itse asiassa Ruotsi hyötyi taloudellisesti maailmansodasta. Ruotsi toimitti hyvään hintaan natsi-Saksalle runsaasti mm. rautamalmia, kuulalaakereita ja muita konepajatuotteita pitäen yllä natsi-Saksan sodankäyntikykyä ja siten välillisesti pidentäen toista maailmansotaa. Maailman Juutalaiskongressi WJC ilmoitti 1997 alussa, että Ruotsi oli toimittanut osia Saksan V2-raketteihin. lähde: Aalders, Gerard & Wiebes, Cees. Peittelyn taito. 1989. Art House.

=====

Kiihkoruotsalaisten Svensk Vakt –lehti (Ruotsalainen vartio) vuodelta 1940, jossa vastustettiin **KARJALAISTEN EVAKKOJEN** asuttamista ruotsalaiselle maalle.....

"Yli 30 vuoden aikana ovat suomalaiset jyrksineet pala palalta meidän ruotsalaista maatamme ja kaikenlaisilla metkuilla saaneet suomalaisia kouluja seuduille, minne niitä ei tarvittaisi, ja kaikki tämä heidän suomalaistumisliittojensa johdon alaisina. Mutta nyt se on lopussa. Nyt seisomme yhtenä miehenä, kun uhataan pirstoa se, minkä me vuosisatojen kuluessa olemme rakentaneet. Se on pyhää maata meille. Sitä ei anneta muukalaisille, sillä he ovat meille muukalaisia eli karjalaisia. Emmehän edes ymmärrä heidän kieltään. Ja me olemme saaneet tarpeeksemme kaikista niistä laiskiaisista, joita meidän on ollut pakko pitää ja ravita viime talvesta alkaen, heidän tekemättä puolestaan pienintäkään hyötyä."

.... ovat suomalaiset jyrksineet pala palalta meidän ruotsalaista maatamme..... Se on pyhää maata meille....Toivatko he tämän pyhän maan Ruotsista? Eivät tuoneet. Vuosisatojen ajan he ryöstivät nämä maat tämän maan talonpojilta.

...minkä me vuosisatojen kuluessa olemme rakentaneet..... Aariakaan eivät aateliset ja kartanonomistajat itse raivanneet, viljankorttakaan eivät itse leikanneet, maitopisaraakaan eivät itse lypsäneet.

Lähde: Kimmo Katajala. Suomalainen kapina

RKP:n eliitti vastusti jyrkästi asuttamista ruotsalaispitäjiin; ruotsalaisten "pyhälle maalle." RKP:n ja Suomenruotsalaisten kansankäräjien harjoittama kieromielinen politikointi johti lainsäädännölliseen todellisuuteen, maanhankintalain kielipykälään, joka oli omiaan aiheuttamaan virallisen todellisuuden kautta toteutunutta vääryyttä siirtokarjalaisia ja suomenkielistä kantaväestöämme kohtaan.

Maan hätätilannetta ja Ruotsista pyydettyä ja saatua painostusapua hyväksi käyttäen maanhankintalakiin 1945 otettiin rkp-eliitin vaatimuksesta erityinen "ruotsalaispykälä" (§92). Sen avulla ruotsalaispitäjät ja kartanonomistajat välttyivät evakkojen asuttamisesta mailleen

Tämä kiihkomielisyyys ja suoranainen halveksunta suomenkielisiä ja erityisesti suomen- ja karjalankielisiä evakkojamme kohtaan osoittaa jotakin sen kaltaista piittaamatonta itsekkyyttä, mistä lukiessaan järkyttyy syvästi.

=====

AHVENANMAA määritellään itsehallintolailla yksikieliseksi ruotsinkieliseksi alueeksi. Maakunnassa suomenkielisten osuus on 5,3% asukkaista.. Maarianhaminassa suomenkielisten osuus on n.10 %.

Suomenkielisten syrjintä, nöyryyttäminen ja kielirasismi on Ahvenanmaalla viety todella pitkälle. Maakunnassa ei ole ainuttakaan suomenkielistä peruskoulua eikä suomenkieliset lapset saa kouluissa edes kunnollista äidinkielen opetusta, koska samoilla tunneilla vapaaehtoista suomea opiskelevat ruotsinkieliset madaltavat opiskelun tason. Ahvenanmaalla suomenkielisillä ei ole oikeutta saada muitakaan kunnallisia palveluita suomen kielellä. Lisäksi kotiseutuoikeuden saadakseen henkilön on todistettava tyydyttävä ruotsin kielen taito.

Maakunnan koulujen opetuskieli on ruotsi eikä Ahvenanmaan kouluissa ole ruotsinkielisille pakollista suomen kielen opetusta.

Ahvenanmaan itsehallintolakia olisi mahdollista saattaa nykyaikaa vastaavaksi Suomen eduskunnan ja Ahvenanmaan maakuntapäivien yhteisellä päätöksellä. Kuitenkin ahvenanmaalaisten asennevamma suomenkielisiä kohtaan estää oikeudenmukaisuuden toteutumisen.

Euroopan yhteisöjen tuomioistuin nosti Suomen valtiota vastaan kanteen 27.7.2004 niin sanotun Yhdenvertaisuusdirektiivin 2000/43/EY täytäntöönpanon myöhästymisestä Ahvenanmaan maakunnassa.

Ahvenanmaalla rasismi suomalaisia kohtaan on oikein kansainvälisillä sopimuksilla suojattu. Ikuisiksi ajoiksi.

Ahvenanmaan kansanedustaja Naucler perusteli PAKKOruotsia kansalaisaloitteen lähete keskustelussa keväällä 2015:

Arvoisa puhemies! Edustan Ahvenanmaata, aluetta, joka ikuisiksi ajoiksi on saanut kansainväliset takuut Genevessä v 1921 siitä, että kaikki yhteydet maakunnan kanssa on hoidettava ruotsiksi. Voidaanko tämä lupaus pitää, jos Suomessa ei enää osata ruotsia?